

Sygn. akt I C 837/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w Wydziale I Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Jolanta Jaros - Skwarczyńska

Protokolant stażysta Magdalena Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 05 września 2017r. w Tomaszowie Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K. (1)

przeciwko Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo- Handlowy (...) siedzibą w S. i J. B. (1)

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1/. oddala powództwo w stosunku do pozwanego Z. W.;

2/. zasądza od powódki R. K. (1) na rzecz pozwanego Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo- Handlowy (...) z siedzibą w S. kwotę 1.217,00 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

3/. oddala powództwo w stosunku do pozwanego J. B. (1);

4/. zasądza od powódki R. K. (1) na rzecz pozwanego J. B. (1) kwotę 1.217,00 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

5/. nakazuje pobrać od powódki R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim kwotę 925,00 (dziewięćset dwadzieścia pięć złotych 00/100) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 837/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 lipca 2012r., skierowanym przeciwko Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo Handlowy - (...) z siedzibą w S., powódka R. K. (2) reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wносиła o zasądzenie na jej rzecz:

- kwoty 17.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2010r. do dnia zapłaty;

- kwoty 7.216,00 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2010r. do dnia zapłaty, na którą to kwotę składają się:

- 970,00 zł tytułem kosztów leczenia;
- 2.398,40 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich;
- 3.597,60 zł tytułem kosztów opieki nad matką powódki;
- 250,00 zł tytułem odszkodowania za zniszczone rzeczy osobiste na skutek wypadku oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 30 stycznia 2010r., które ujawnią się w przyszłości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 30 stycznia 2010r. powódka chcąc wejść do sklepu pozwanego w T. przy ul. (...), poślizgnęła się na pokrytym pośniegowym wejściu do sklepu. Bezpośrednią przyczyną upadku powódki było nie zabezpieczenie obszaru wejścia do sklepu i nie zapewnienie bezpiecznych warunków wejścia, a zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13.09.1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach pozwany był zobowiązany do uprzątnięcia błota, śniegu lodu i innych zagrożeń przed wejściem do sklepu.

Nadto pełnomocnik powódki wskazał, iż na skutek przedmiotowego zdarzenia powódka doznała złamania szyjki kości ramiennej lewej z przemieszczeniem, wobec czego w dniu 30.01.2010r. założono powódce opatrunek gipsowy D., a w dniu 02.02.2010r. dokonano w znieczuleniu ogólnym stabilizacji odłamów drutami K.. Do dnia dzisiejszego powódka, pomimo leczenia i rehabilitacji odczuwa bóle.

Postanowieniem z dnia 09.01.2013r., sąd zwolnił powódkę R. K. (1) od kosztów sądowych w całości.

W piśmie procesowym z dnia 26.04.2013r., pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż kwestionuje zarówno okoliczności zdarzenia z dnia 30.01.2010r. wskazane przez powódkę jak i też zasadność i wysokość zgłoszonych w pozwie roszczeń.

W piśmie procesowym z dnia 25.08.2014r. (data stempla pocztowego) pełnomocnik powódki wnosił o wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej J. B. (1) zam. w T. przy ul. (...) wskazując, iż w przedmiotowej sprawie obok dotychczasowego pozwanego Z. W., który jest najemcą sklepu mięsnego położonego w T. przy ul. (...), w toczącym się postępowaniu powinien brać udział również wynajmujący tj. J. B. (1), będący zarazem jego właścicielem, który także ponosi odpowiedzialność za darzenie polegające na poślizgnięciu się powódki na śliskich nie uprzątniętych ze śniegu i błota pośniegowego schodkach prowadzących do sklepu, znajdujących się pod dachem budynku.

Postanowieniem z dnia 16.12.2014r., wydanym na rozprawie, Sąd na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego J. B. (1).

Odpis przedmiotowego postanowienia wraz z odpisem pozwu i załączników oraz wezwaniem na rozprawę został doręczony pozwanemu w dniu 19.12.2014r., co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 212 akt).

W odpowiedzi na pozew, złożonej na rozprawie w dniu 16.06.2017r., pełnomocnik pozwanego J. B. (1) wnosił o oddalenie powództwa w całości, zgłaszając zarazem zarzut przedawnienia roszczenia wobec pozwanego, powołując się w tym zakresie na przepis art. 442¹ § 3 k.c. zgodnie z którym w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2010r., tj. w sobotę powódka R. K. (2) ok. godz. 14 szła na zakupy do sklepu mięsnego położonego w T. przy ul. (...). Nie wiedziała, że w soboty sklep ten jest czynny do godziny 13:00. Wchodząc na schodki do sklepu, powódka poślizgnęła się nagle na leżącym tam błocie pośniegowym i upadła na lewą rękę krzycząc głośno z bólu.

Pierwszej pomocy udzieliło powódce dwóch/trzech mężczyzn stojących przy drugim sklepie, którzy szybko podeszli do powódki i zapytali ją czy mają wzywać pogotowie.

Powódka R. K. (2) nie kazała im wzywać pogotowia, gdyż w domu pozostawiła 87 letnią chorą matkę.

Z miejsca zdarzenia powódka do domu została odprowadzona pod rękę przez jej kuzynkę, która mieszkała niedaleko i która widziała całe to zdarzenie.

Po powrocie do domu, z uwagi na nasilający się ból, powódka R. K. (2) około godz. 15.15 została zawieziona do szpitala w T. przez męża swojej kuzynki.

Po przeprowadzeniu niezbędnych badań, stwierdzono u powódki R. K. (1) złamanie szyjki chirurgicznej kości ramiennej lewej z przemieszczeniem, a następnie skierowano powódkę na oddział ortopedyczno- urazowy, gdzie po dwukrotnej repozycji zespolono złamanie drutami K. i założono ortezę.

Na oddziale O. - Urazowym w (...) Centrum (...) powódka przebywała w okresie od 30.01.2010r. do 04.02.2010r., a po opuszczeniu szpitala kontynuowała leczenie w (...). Po 5 tygodniach usunięto powódce druty zespalające i zlecono rehabilitację.

Leczenie powódki zostało zakończone w dniu 11.05.2010r.

dowód: zeznania powódki R. K. (1) k. 321 –k. 322 oraz k. 51-52;

zeznania świadka B. S. k.79 verte- k. 80 oraz protokół rozprawy audio video z dnia 20.10.2015r. 00:10:01-00:22:25 –k.256 verte; świadka M. K. k. 81-81 verte;

zeznania świadka K. R. k. 113 verte- k. 114; świadka G. W. k. 114 verte- k.115;

karta informacyjna – k. 19; karta informacyjna Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Skierowanie do (...) – k. 20; dokumentacja medyczna k. 21- 26 oraz k. 37- 44;

W wyniku zdarzenia z dnia 30.01.2010r., powódka R. K. (2) doznała złamania szyjki kości ramiennej lewej, skutkującej obecnie wyraźnym ograniczeniem ruchomości i osłabieniem siły mięśniowej oraz dolegliwościami bólowymi spoczynkowymi i powysiłkowymi.

Przebyte złamanie zostało wygojone ze znacznym przemieszczeniem odłamów, skróceniem długości kości i zaburzeniem konfiguracji stawu barkowego, co skutkuje znacznym ograniczeniem ruchomości i funkcji barku oraz dolegliwościami bólowymi i kwalifikuje do orzeczenia trwałego uszczerbku w wysokości 12% wg poz. 113b Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.2002r.

Silne dolegliwosci bólowe po przebyтым złamaniu utrzymywały się u powódki R. K. (1) do 2 tygodni, a o średnim nasileniu (wymagającym stosowania leków p/bólowych) do 6 miesięcy.

Przez okres 5 tygodni, powódka R. K. (2) miała zastosowane unieruchomienie w ortezie barkowej oraz przeszła zabiegi operacyjne związane z repozycją i stabilizacją złamania drutami K. oraz ich usunięciem.

Stwierdzone u powódki, w obrębie stawu barkowego lewego, zmiany deformacyjne będące skutkiem przebytego złamania będą powodować postęp wtórnych zmian zwyrodnieniowych i ograniczenia ruchomości. Powódka wymaga okresowej rehabilitacji barku lewego.

Ze względu na unieruchomienie, a następnie znaczne ograniczenie ruchomości i bóle barku lewego, powódka korzystała z pomocy osób trzecich w zakresie takich czynności jak: kąpiel i utrzymywanie higieny osobistej, ubierania się, sprzątania czy sporządzania posiłków. W okresie do 8 tygodni od złamania powódka R. K. (2) wymagała pomocy w

wymiarze 4 godziny dziennie, od kwietnia do czerwca 2010 roku po 3 godziny dziennie, a od czerwca do końca 2011r. w wymiarze 1-2 godziny dziennie.

dowód: opinia biegłego ortopedy traumatologa lek. med. J. B. (2)- k. 135-136; opinia pisemna uzupełniająca – k. 171; ustna uzupełniająca opinia biegłego ortopedy k. 201-202;

Mało prawdopodobnym jest, aby uraz przeżyty przez powódkę R. K. (1) w postaci złamania szyjki kości ramiennej lewej nastąpił z przyczyn internistycznych.

dowód: opinia biegłego internisty lek. K. S. – k. 279-282;

Pismem z dnia 12.06.2010r., skierowanym do sklepu (...). N. w T. przy ul (...), pełnomocnik powódki zgłosił roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł, koszty opieki w kwocie 1.572,00 zł i zwrot kosztów leczenia wypadkowego w kwocie 640 złotych.

W dniu 12.07.2010r., powyższe żądanie pełnomocnik powódki skierował również do sklepu (...) w T. przy ul (...).

W odpowiedzi na w/w pismo, pełnomocnik Z. W. wskazał, iż brak jest podstaw do kierowania roszczeń przeciwko jego mocodawcy, gdyż kwestionuje zarówno fakt powyższego zdarzenia przed sklepem przy ul (...) w T. oraz jego okoliczności.

dowód: pismo z dnia 12.06.2010r. – k. 75-78; pismo z dnia 12.07.2010r. k.28 -31 oraz pismo z dnia 12.08.2010r. - k.33;

W dniu 07.07.2006r. pomiędzy pozwanym Z. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo-Handlowy (...) z siedzibą w S., a J. B. (1) jako właścicielem została zawarta umowa najmu lokalu położonego w T. przy ul. (...) o pow. 60m².

W zawartej umowie najmu strony nie ustaliły wprost, kogo obciąża obowiązek odśnieżania czy utrzymywania w czystości terenu (schodów) przylegających bezpośrednio do wynajmowanego lokalu.

W ustnej umowie strony ustaliły natomiast, iż obowiązek odśnieżania i utrzymania w należyтым stanie terenu wokół sklepu położonego w T. przy ul. (...), a zatem i schodów obciąża J. B. (1) jako właściciela, natomiast pozwanego Z. W. obowiązek ten dotyczy w zakresie wynajmowanego J. B. (1) lokalu w O..

dowód: umowa najmu z dnia 07.07.2006r. k. 125-126;

zeznania pozwanego Z. W. – k. 321-322;

zeznania pozwanego J. B. (1)- protokół rozprawy audio video z dnia 05.09.2017r. 00:07:33- 00:26:32 - k. 334 – k. 335;

Sąd zważył co następuje:

Podstawą prawną żądania pozwu jest przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 415 k.c. niezbędne jest wykazanie (udowodnienie) przesłanek tej odpowiedzialności, którymi są bezprawne, zawinione działanie, powstanie szkody oraz związek przyczynowy między szkodą a działaniem sprawcy. Przesłanki te muszą natomiast wystąpić kumulatywnie.

Bezprawność w rozumieniu art. 415 k.c. obejmuje swoim zakresem naruszenie przepisów prawa pozytywnego oraz zasad współżycia społecznego, a bezprawność zaniechania występuje wówczas, gdy istniał nakaz działania (współdziałania), zakaz zaniechania, czy też zakaz spowodowania skutku, jaki przez zaniechanie skutku może być spowodowany. Dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego w rozumieniu art. 415 k.c. Winę można natomiast przypisać sprawcy czynu w sytuacji, w której istnieją podstawy do negatywnej oceny jego

zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003 r., V CKN 1681/00 i z dnia 26 września 2003 r., IV CK 32/02). Oznacza to, iż obowiązek naprawienia szkody w oparciu o treść art. 415 k.c. powstaje jedynie w sytuacji takiego zaniedbania obowiązków podmiotu zobowiązanego, które noszą znamiona winy, czyli naruszenia określonych obowiązków poprzez niedopełnienie swoich powinności.

Stosownie do ogólnej reguły wynikającej z przepisu art. 6 k.c. rzeczą strony powodowej jest wykazanie przesłanek odpowiedzialności deliktowej, w tym zawinonego zachowania się osoby odpowiedzialnej jako zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem się a szkodą. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ogólnie przyjmuje się, że powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa. Nie wymagają jedynie dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), znane sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.), przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem faktycznym (art. 229 k.p.c.) oraz fakty, co do których strona nie wypowie się w związku z twierdzeniami strony przeciwnej a które sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu. Strona, która nie udowodni swoich twierdzeń musi liczyć się z ujemnymi skutkami w postaci nie podzielenia przez sąd prezentowanego przez nią stanowiska i w konsekwencji oddaleniem powództwa.

W rozpoznawanej sprawie powódka R. K. (2) reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wносиła ostatecznie o zasądzenie in solidum od pozwanych Z. W. i J. B. (1) zadośćuczynienia oraz odszkodowania (koszty opieki, koszty leczenia, koszty zniszczonej odzieży) za szkodę, jaką poniosła w związku z tym, iż poślizgnęła się, a następnie upadła, jak twierdzi, na schodkach, na których znajdowało się błoto pośniegowe, przylegających bezpośrednio do sklepu mięsnego prowadzonego przez Z. W., a wynajmowanego od pozwanego J. B. (1) jako właściciela.

Zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości fakt, iż powódka R. K. (2) w dniu 30 stycznia 2010 roku poślizgnęła się i upadła na schodek, w konsekwencji czego doznała ona szkody w postaci złamania szyjki chirurgicznej kości ramiennej lewej z przemieszczeniem, co skutkowało powstaniem 12 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powyższe wynika z załączonej do akt i niekwestionowanej przez strony dokumentacji medycznej powódki oraz z opinii biegłego ortopedy J. B. (2). Warto przy tym zaznaczyć, że sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania opinia biegłego ortopedy w ocenie Sądu jest jasna i pełna.

W ocenie Sądu, poza sporem pozostaje również okoliczność, iż stwierdzone u powódki złamanie było efektem upadku, albowiem okoliczność ta wynika z zeznań samej powódki R. K. (1), ale i również z zeznań świadka B. S., które to dowody Sąd uznał za wiarygodne.

W przedmiotowej sprawie, co wymaga podkreślenia, kwestią sporną pozostaje natomiast ta okoliczność, kto ponosi odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie, a zatem czy odpowiedzialność ta spoczywa na właścicielu lokalu jako wynajmującym tj. pozwany J. B. (1), czy też na najemcy tegoż lokalu tj. pozwany Z. W., który de facto korzysta z tego lokalu, prowadząc w nim działalność gospodarczą (sklep mięsny).

Wskazać należy, iż kwestie utrzymania w czystości nieruchomości oraz przylegających do nich chodników reguluje ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 1996 r. Nr 132, poz. 622 ze zm.) oraz ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 1985 r. Nr 14, poz. 60 ze zm.). Zgodnie z art. 20 pkt 4 w zw. z art. 19 ust. 5 ustawy o drogach publicznych obowiązek utrzymania w czystości nawierzchni chodników przy każdej kategorii drogi publicznej położonej w mieście na prawach powiatu i nie będącej autostradą ani drogą ekspresową spoczywa na zarządcy tej drogi. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości - uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, należy do obowiązków właścicieli i użytkowników wieczystych tych nieruchomości.

Podkreślić należy, iż rzeczą powódki R. K. (1) reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika było jednak nie tylko wskazanie osoby odpowiedzialnej za utrzymanie nawierzchni schodków w należytym stanie oraz powstałej szkody, ale przede wszystkim wykazanie, iż doszło do niej z powodu zaniedbania właściciela nieruchomości - który nie usunął błota pośniegowego zalegającego na schodkach wejściowych do sklepu mięsnego, należącego do pozwanego Z. W. i który nie zabezpieczył ich w odpowiedni dla panujących warunków atmosferycznych sposób.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż do wypadku z udziałem powódki R. K. (1) doszło na schodkach przylegających bezpośrednio do lokalu (sklepu mięsnego) prowadzonego przez pozwanego Z. W., ale nie może umknąć uwadze to, iż właścicielem tego lokalu jest pozwany J. B. (1), a zatem to na nim jako na właścicielu spoczywał ciężar obowiązków wynikających z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych tj. uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń.

Istotne w sprawie jest również i to, że na podstawie ustnej umowy zawartej pomiędzy pozwanym Z. W. a pozwanym J. B. (1) strony potwierdziły, iż w/w obowiązki obciążają pozwanego J. B. (1) jako właściciela lokalu położonego w T. przy ul. (...), natomiast pozwanego Z. W. obowiązki te obciążają w zakresie nieruchomości położonej w O..

W świetle powyższych okoliczności, zdaniem Sądu podmiotem odpowiedzialnym za zaistniałą szkodę jest właściciel tegoż lokalu tj. J. B. (1), a nie najemca lokalu tj. pozwany Z. W..

Z tych też względów wniesione powództwo przeciwko pozwanemu Z. W. podlegało oddaleniu w całości, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Ponieważ pełnomocnik pozwanego J. B. (1) już w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia, okoliczność ta miała zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i w pierwszej kolejności zdaniem Sądu należy rozstrzygnąć, czy faktycznie doszło do przedawnienia dochodzonego przez powódkę R. K. (1) roszczenia zadośćuczynienie i o odszkodowawczego.

Zgodnie z treścią art. 442¹ § 3 k.c. w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób niewątpliwy, iż powódka R. K. (2) dowiedziała się o szkodzie już w dacie zdarzenia. Powódka wiedziała, że na skutek upadku doznała urazu ciała, odczuwała dolegliwości bólowe i już w tym samym dniu została hospitalizowana, zaś w szpitalu przebywała do 04.02.2010r. Już zatem w momencie zdarzenia powódka zdała sobie sprawę z jego ujemnych następstw wskazujących na fakt powstania szkody niemajątkowej, tj. miała świadomość doznanej szkody.

Należy zaznaczyć, że jeżeli chodzi o dowiedzenie się o szkodzie, to wystarczy powzięcie przez poszkodowanego wiadomości o samym zaistnieniu szkody, a nie o jej rozmiarach i trwałości następstw. Przepis art. 442¹ § 1 k.c. nie wiąże też początku biegu przedawnienia z powzięciem przez poszkodowanego wiedzy co do wysokości poniesionej szkody (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2004r., V CK 687/03, LEX nr 1125295; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 maja 2010r., III APa 4/10; OSA 2011/3/91-106).

Jeżeli chodzi o spełnienie drugiego warunku rozpoczęcia biegu przedawnienia z art. 442¹ § 3 k.c., tj. dowiedzenia się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, to należy podkreślić, że oczywistym jest, że poszkodowany powinien w swoich sprawach zachować się w sposób zapobiegliwy i dołożyć starań o uzyskanie informacji istotnych z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności za doznaną szkodę. Rozpoczęcie biegu przedawnienia nie może być uzależnione wyłącznie od tego, kiedy poszkodowany zechce zająć się sprawą ustalenia osoby zobowiązanej do naprawienia szkody, mimo iż żadne okoliczności nie stoją temu na przeszkodzie, a chodzi jedynie o to, aby zapytać kto jest właścicielem nieruchomości. Jeżeli więc, po powstaniu pierwszych podejrzeń, co do osoby sprawcy poszkodowany ma możliwość zdobycia dalszych informacji potwierdzających te podejrzania, bieg 3-letniego terminu należy liczyć

od chwili, w której przy zachowaniu należytej staranności mógł takie dalsze informacje zdobyć (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006r., I CSK 176/05, LEX nr 191138; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009r., IV CSK 43/09, LEX nr 578046).

Zdaniem Sądu oczywistym jest, że powódka wiedziała, iż odpowiedzialność za doznany przez nią uraz ponosi właściciel nieruchomości, którego nieruchomość nie została całkowicie odśnieżona, co spowodowało jej poślizgnięcie się na schodkach przy wejściu do sklepu. Będąc przesłuchiwana w charakterze strony, na rozprawie w dniu 05.09.2017r. powódka zeznała „kiedy kuzynka mi powiedziała, że w spółdzielni jej powiedziano, że to nie dotyczy spółdzielni tylko pana B., to ja nie przywiązywałam do tego wagi tym bardziej, iż sprawę powierzyłam firmie, która zajmuje się odszkodowaniami”.

Wskazać zatem należy, iż licząc rozpoczęcie biegu przedawnienia od dnia 04.02.2010r.tj. po wyjściu powódki ze szpitala, to termin przedawnienia roszczenia powódki upłynął z dniem 04.02.2013r., a skoro pozwanemu J. B. (1) odpis postanowienia o wezwaniu do udziału w sprawie wraz z odpisem pozwu i załączników oraz wezwaniem na rozprawę został doręczony w dniu 19.12.2014r., co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru tj. po trzech latach od nastąpienia przedawnienia jej roszczenia, to powództwo wniesione przeciwko pozwanemu J. B. (1) z w/w względów należało oddalić.

Zdaniem Sądu, w rozpoznawanej sprawie brak jest również podstaw do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia na podstawie art. 5 k.c., tak jak o to wnosił pełnomocnik powódki. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia może być, bowiem uznane za naruszające art. 5 k.c. tylko w sytuacjach wyjątkowych i jeżeli przekroczenie terminu przedawnienia jest niewielkie. Jednocześnie muszą za tym przemawiać okoliczności konkretnego wypadku, zachodzące po stronie poszkodowanego oraz osoby zobowiązanej do naprawienia szkody, w tym charakter uszczerbku, jakiego doznał poszkodowany, przyczyna opóźnienia w dochodzeniu roszczenia i czas jego trwania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 maja 2010r., III APa 4/10; OSA 2011/3/91-106; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2014r., I ACa 1533/13, LEX nr 1480475). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły okoliczności pozwalające na nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia.

Z powyższych względów, Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Z uwagi na skuteczne podniesienie przez pełnomocnika pozwanego J. B. (1) zarzutu przedawnienia, prowadzącego do oddalenia powództwa, nie zachodziła potrzeba odnoszenia się przez Sąd, co do wysokości dochodzonych roszczeń o zadośćuczynienie i o odszkodowanie.

O kosztach procesu, o których mowa w punkcie 2 i 4 wyroku, Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może w ogóle nie obciążać kosztami strony przegrywającej. Podstaw do jego zastosowania należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach danej sprawy przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Należą do nich zarówno fakty związane z samym procesem jak i leżące poza nim, a dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego, w świetle których uzasadniona jest ocena, że chodzi o wypadek szczególnie uzasadniony. Skorzystanie z możliwości zastosowania tego przepisu ustawodawca pozostawia uznaniu sądu. W związku z tym, jak przyjmuje się w orzecznictwie (tak m.in. postanowienia: SN z dnia 3 grudnia 2007 r., I CZ 110/07; z dnia 1 października 2010 r., I CZ 142/10 i z dnia 9 lutego 2011 r., V CZ 97/10, nie publ.) zmiana takiego orzeczenia o kosztach przez sąd odwoławczy powinna mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć sytuacji oczywistego naruszenia przytoczonych wskazań do zastosowania art. 102 k.p.c. Wobec tego istotnego znaczenia nabiera uzasadnienie takiego rozstrzygnięcia o kosztach, które winno wskazywać argumenty przemawiające za odstąpieniem - w tym szczególnym przypadku - przy orzekaniu o kosztach od reguły odpowiedzialności za wynik procesu.

W niniejszej sprawie podstawa do odstąpienia od obciążenia powódki kosztami procesu wynika przede wszystkim z faktów związanych z przebiegiem procesu, tj. podstawy oddalenia żądania (przedawnienie), a także subiektywnego przekonania powódki o zasadności zgłoszonego roszczenia oraz jej sytuacji materialnej.

Uznając, iż w przedmiotowej sprawie występują okoliczności, które uzasadniają odstąpienie od wyrażonej art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu na rzecz zastosowania regulacji wskazanej w art. 102 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 2 i 4 wyroku obciążając powódkę R. K. (1) jedynie częściowo kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Mając na uwadze przepis art. 98 k.p.c. oraz przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) Sąd orzekł jak w punkcie 5 wyroku.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.